Ясний осінній день, день світлого прощання...
Як кожне дерево, як кожний птах,
Я відчуваю біль згасання і зникання —
Й людини радощі, в якої все в руках.

Країни радощі, єдиної на світі,
Де любо сіять хліб і гартувать мечі,
Де вік виправдує страждання цеї миті,
І вдень зникає сум, народжений вночі.

Не втратив я в стрімкім круговороті
Ні радощів буття, ні втіхи самоти,
Буяння мускулів, блаженство крові й плоті
Усе зумів я зберегти.

Ті радощі умножив я стократно,
До спільної приставши боротьби
І усвідомивши достотно
Ходу величної доби.